

hvarken de svenske och norrske gästerne eller deras danske ledsagare hulpne, alldenstund icke något vanligt hus kunnat rymma dem allesamman, äfven om ej alla platser redan förut blifvit upptagna af andra. Man vände sig fördenskull till förvaltaren på det obebodda slottet, och denne visade sig äfven genast benägen att öppna detsamma för de af regnet drypande främlingarne. Medförd proviant uppdukades nu, dels på gamla bord, dels på marmorkonsoler och kaminer; stora kar, fyllda med mjölk, utsattes i vestibulen och på borggården, och ungdomens liflighet öfvervann sålunda snart de obehagliga verkningar af regnet, synnerligast sedan man lyckats uppspara en kringvandrande musikkorps, hvilken genom sina disharmoniska prestationer icke litet bidrog att öka munterheten. Ehuru sålunda den ofördelaktiga väderleken icke i minsta mån invercade på den sociala glädjen, hindrade den likfullt naturligtvis gästerne från att se och beundra den omgifvande sköna nejden. Ändteligen satte man sig upp i åkdonen igen, muntert och gladt, i hopp om att vädret nog skulle blifva bättre, innan man hann ut i Djurgården. Härutinnan bedrog man sig icke eller, ty knappast hade man kommit upp för "Möllebakken" på vägen till Lyngby, så började solen att klart beskina de efter regnet doftande, yppiga ängarne, sädesfälten och skogarne. Vid Sorgenfri gjorde man halt och vandrade, under afvexlande sånger af den upsaliensiska och lundensiska sångföreningen, omkring i parken. Då man änyo hade bestigit vagnarne och genom Lyngby rullade af mot "Fortunen", hade antalet af vagnar så förökats, att det nu utgjorde mellan 250 och 300. Öfver allt, hvarest tåget gick fram, emottogs det med välvilja och väckte en glad rörelse. Bondflickor och damer från Köpenhamn tittade ut ur alla fönster och genom alla staketer og täflade med hvarandra i att kasta blommor och kransar upp i vagnarne. Vid "Fortunen" helsades den glada skaran af kammarrådet Drewsen, i spetsen för en del äldre landtmän, hvilka der stötte till tåget, som derefter genom den vackra nya vägen fortsatte sin färd till eremitaget, der det sammanträffade med de öfriga medlemmar af det Skandinaviska sällskapet, hvilka tecknat sig såsom deltagare i festen. Sedan man här, icke utan möda, i anseende till det stora antalet åskådare, ordnat sig till en procession, tågade man omkring slottet och ett stycke nedåt vägen till backen, hvarest en, på en liten kulle vajande, stor flagga betecknade platsen för den egentliga festen. Imellan skogens höga träd, tätt vid hörnet af den skoglösa eremitageslättan och midt för en härlig utsigt öfver de lägre liggande skogspartierna och Sundet, hade man af en massa segel, som Amiralitetet välvilligt ställt till det Skandinaviska sällskapets disposition, utspändt ett kolossalt tält, öppet åt alla håll, utom